

DESIRE®

Andrea Laurenceová
Hledání odpovědí

 HARLEQUIN®

ANDREA LAURENCEOVÁ

HLEDÁNÍ ODPOVĚDÍ

PŘEKLAD

LAĎKA KRÁTKÁ

Milá čtenářko,

máme tu březem a opět se setkáváme nad novými tituly. Opět za Vámi přicházím s příběhy, které v nekonečných obměnách a pod různým úhlem pohledu zkoumají základní lidskou potřebu milovat a být milován a které se touto potřebou zabývají. Je jedno, kam nás osud zavane, jestli trávíme život ve městě, nebo na venkově, jestli žijeme v blahobytu, nebo se musíme pěkně ohánět, nejdůležitější v životě je, zda máme koho chytit za ruku, zda je tu někdo, s kým nám je dobře. O tom, že nejvýznamnější v životě nás všech jsou vztahy, a to pokud možno láskyplné, se můžete přesvědčit i na stránkách březnových titulů.

Přeji Vám krásné čtenářské zážitky, ať Vás láska provází na každém kroku.

Váš Harlequin

Andrea Laurenceová

HLEDÁNÍ ODPOVĚDÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Unforgettable Weekend

První vydání:
Harlequin Books, 2018

Překlad:
Laďka Krátká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2018 by Andrea Laurence
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4924-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4925-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4926-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Slečna Niarchosová vás očekává.“

Aidan Murphy vstal a kvapně si zapnul knoflík u saka. Pak si upravil kravatu. Připadal si po tak dlouhé době v obleku nejistě. Kdysi jej oblékal každý den, jenže tahle doba byla nenávratně pryč. Barmani oblek nenosí, a kdyby ho přece jen někdy napadlo objevit se v irském baru nesoucím jméno jejich rodiny v obleku, hosté by na něj určitě pokukovali s podezřením.

Dnes však do práce nešel. Dnešní den se lišil od těch ostatních, které vedl v současné době i těch před pěti lety. Dnes zamířil do jisté organizace ve jménu rodičů, kteří zesnulí krátce po sobě, a kvůli slibu, který jim dal, než zemřeli.

Právě kvůli nim se také chystal otevřít pro veřejnost dům, kde prožil dětství, a tím vzdát rodičům náležitou úctu.

Po smrti rodičů mu spadlo do klína dědictví, o které upřímně příliš nestál. Jakžtakž se ještě smířil s irským barem, který se mu podařilo dostat z nejhoršího a časem slušně rozběhnout. Ostatně měl diplom z marketinku a léta se živil v reklamním byznysu. Oproti tomu obrovský dům v East Bronxu mu byl spíš na obtíž. Kromě toho, že dům byl pro jeho potřeby příliš velký, mu bolestně připomínal dětství a tudíž časy, kdy v něm žili společně jako rodina.

Rodiče dům kdysi koupili nejen pro sebe, ale

plánovali si v něm jednoho dne ubytovat velkou katolickou rodinu. To se jim však nikdy nepodařilo.

Když zemřeli, snažil se dům prodat, nebylo to však vůbec jednoduché. Ostatně toho si byla matka dobře vědomá a těsně před smrtí mu proto radila, aby nemovitost neprodával, ale aby ji naopak využil jako takovou přechodnou stanici pro vyléčené alkoholiky, kteří opustili protialkoholní léčebnu, ale nemají se kam vrátit. Pokud by byli opravdu vyléčení, brzy by si našli zaměstnání a vlastní bydlení. Jako manželka alkoholika dobře věděla, jak právě takové zařízení by jejímu manželovi pomohlo, aby znovu nesáhl po lahvi vína.

A právě kvůli tomu dnes zamířil do nadace Niarchos, a to i přesto že se mu přičilo žádat kohokoli, zejména bohaté lidi, o pomoc.

Jenže Aidan peníze potřeboval. Potřeboval hodně peněz, aby se mu podařilo uskutečnit matčin sen. Otec většinu peněz propil, a tak nezbývalo než požádat o finanční výpomoc zvenku. Zapojit do plánu nadaci mu připadalo lepší než půjčka.

Stiskl kliku a zhluboka se nadechl. Tušil, že nyní jde o všechno. Doufal, že slečna Niarchosová podlehne jeho šarmu, jako většina ostatních žen. Všiml si, že úsměv a trocha toho flirtování otevírala srdce žen a pokaždé mu umožnila dosáhnout, čeho chtěl. Většinou se snažil nezacházet příliš daleko a svého šarmu příliš nezneužívat, dnes však tušil, že by mu oslnivý úsměv mohl pomoci usnadnit jednání.

Otevřel tedy dveře a vstoupil do kanceláře, která hýřila barvami. Na okamžik přivřel zrak, aby její posléze upřel do tmavých exotických očí ženy, která mu víc jak před rokem zmizela ze života. Jakmile si uvědomil, kdo před ním sedí, naděje, že by zapůsobil oslnivým úsměvem, rázem pohasla.

Violet.

Violet Niarchosová, usoudil logicky, přestože příjmení nebylo nikdy předmětem konverzace. Ostatně neznali se tak dlouho, aby zbytečně ztráceli čas maličkostmi. Škoda, kdyby znal její příjmení, možná by ji byl schopný vypátrat po tom, co náhle zmizela beze stopy z jeho života.

Chystal se ji pozdravit, vtom se však zarazil. Uvědomil si, že její pohled nejeví nejmenší známky toho, že by ho poznala. Upírala na něj prázdný pohled, jako kdyby se nikdy nepotkali. Jako kdyby byl další z mnoha klientů, kteří v průběhu let přišli požádat jejich nadaci o podporu. Jako kdyby nebyla tou ženou, se kterou se miloval.

V každém případě Violet udělala větší dojem na něj než on na ni.

„Violet?“ zeptal se s otázkou v očích, spíše aby dokázal sám sobě, že mluví se správnou ženou. Přísahal by, že je to ona. Bylo však možné, že během roku a půl vzpomínka na ni trochu vybledla.

Žena, která na něj zpoza psacího stolu upírala pohled, byla mnohem krásnější, než si ji kdy dokázal v paměti vyvolat.

„Ano,“ odpověděla, zvedla se ze židle a s chladným formálním úsměvem obešla stůl a podala mu ruku.

Letmým pohledem zaznamenal, že na sobě má hedvábnou halenu barvy levandule a k tomu úzkou šedivou sukni. Boty na vysokém podpatku doplňovaly úchvatný dojem. Byla krásná jako kdysi. Všiml si, že má v uších perlové náušnice stejné barvy jako sukně a k tomu perlový náhrdelník. Její oblečení a vystupování bylo formální a dokonale elegantní, zcela jiné než když se tu osudovou noc objevila v jejich baru.

„Ty mě asi nepoznáváš,“ stiskl jí ruku a snažil se, aby jeho hlas zněl pokud možno sebejistě. „Jsem

Aidan. Přibližně před rokem a půl jsme se potkali v Murphyho baru.“

Její dokonalý výraz náhle dostal trhlinu. Tmavé mandlové oči se rozšířily úžasem a tmavě rudé rty se překvapením mírně pootevřely. Zdálo se, se si konečně vzpomněla, s kým má tu čest.

„Panebože,“ vyhrkla ze sebe a bezděčně si zakryla rukou ústa.

Aidan se snažil navenek zachovat klid, když vtom si uvědomil, že jí do očí vyhrkly slzy. Navenek se tedy tvářil nezaujatě, uvnitř však pocítil zmatek. Celou tu dobu, kdy během bezesných nocí ležel a přemýšlel, proč tak náhle zmizela z jeho života, a představoval si, jaké by to bylo, kdyby se ještě někdy setkali, ho ani ve snu nenapadlo, že by se jí v očích objevily slzy. Stejně tak si nedokázal vzpomenout, že by jí kdy k slzám zavláhl příčinu.

Nebo snad ano?

Koneckonců Violet se vytratila z jeho života stejně rychle, jako se objevila, a nezanechala po sobě jedinou stopu. Zmizela jednoho časného rána tak narychlo, že téměř zapochyboval, jestli byla opravdu skutečná, jestli nebyla jen pouhým snem. Skutečně o tom chvíli přemýšlel, jelikož žádná žena na něj neměla takový vliv, žádná žena na něj nezapůsobila takovým způsobem jako právě ona.

Kdyby po sobě nezanechala vůni polibku na jeho rtech a později nenašel roztrhané krajkové kalhotky na podlaze, možná by o její existenci skutečně pochyboval.

„Aidan,“ pronesla přiškrcený hlasem, spíš jako by si jeho jméno opakovala pro sebe. A o chvíli později jí slzy začaly stékat po tváři proudem.

Ze všeho nejvíc ji v tuhle chvíli toužil obejmout a ujistit ji, že všechno je v pořádku, že je opět u ní, jenže ho zarazil její pohled. Lépe řečeno způsob,

jakým se na něj dívala. Jako kdyby litovala, že se nechala unést a styděla se za slzy, které ji zradily. Skoro se zdálo, že by se nejraději ze všeho opět vypařila, zmizela z té překrásné pestrobarevné kanceláře jakýmkoli způsobem, třeba i oknem. Zřejmě pro ni ty dvě vášnivé noci v náručí obyčejného barmana nic neznamenal.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a okamžitě toho litoval. Jako by se tou otázkou Violet náhle probrala z citového opojení, kvapně si otřela slzy a otočila se k němu zády. Kvapně využila té malé chvílky k tomu, aby se dala zase dohromady.

„Samozřejmě,“ odpověděla s naučeným zdvořilým úsměvem na rtech. Aidan jí však nevěřil ani slovo.

„Omlouvám se, jen jsem...“

Potřásla mu rukou a opět na tváři vykouzila profesionální úsměv. Aidana zalechtalo kolem žaludku. Její dotek vyvolal vzpomínky na dobu, kdy se ho dotýkala mnohem vášnivěji. Hned tu první noc se jeho nervový systém rozžhavlil doběla a vzpomínky na ni zůstaly dodnes.

Tiskla mu ruku pevně a teplo její kůže ho zahřálo u srdce. Škoda že po chvíli ruku vyvlékla z pevného sevření, a to jen aby mohla ukázat na židli, která byla vyhraněná pro klienty jejich firmy.

„Prosím, posaď se. Čeká nás spousta práce.“

Aidan se posadil naproti ní ke stolu a litoval, že je od sebe odděluje masivní dřevěná deska. Židle však byla nesmírně pohodlná, a tak se patřičně uvelebil a začal se rozhlížet kolem sebe. Na první pohled bylo zřejmé, že kancelář zařídila žena. Přesně ta, kterou si pamatoval a která se v mnohém lišila od té, která právě zamyšleně listovala v papírech před sebou. Na stěnách visely abstraktní pestrobarevné obrazy a fotografie moderních budov s parkovou úpravou.

Kde je ta žena, která dokázala svými rukama

vykouzlit tak příjemnou atmosféru jinak tolik sterilního prostředí? Žena, která se jednoho večera objevila znenadání v baru a hledala někoho, kdo by jí dokázal pomoci zapomenout na všechny starosti? lámal si Aidan marně hlavu.

„Než se pustíme do práce a začneme se zabývat tvou žádostí o grant, ráda bych se nejprve omluvila,“ pohlédla na něj přes stůl. „Asi o mně nemáš valné mínění po tom, co jsem tak náhle a bez rozloučení zmizela. Popravdě řečeno já se za to teď také stydím.“

„Zajímalo by mě jen, proč jsi to udělala,“ odpověděl popravdě.

Violet nebyla jediná žena, která se kdy ráno tiše vykradla z jeho postele, byla však jediná, která se pak už nikdy neozvala. Věděla dobře, kde ho najít. V baru prakticky bydlel. Bylo téměř nemožné, aby ho tam nezastihla.

Ty dvě noci strávené v jejím náručí na něj udělaly ohromný dojem. Proto ho udivilo, že odešla bez mrknutí oka. Chtěl ji hledat, neměl se však čeho chytit. Neznal její příjmení, netušil, kde bydlí. Zkrátka o ní nevěděl vůbec nic.

„Neudělala jsem to schválně,“ pronesla zamyšleně a po čele jí přeletěl mráček, jak se usilovně snažila dát dohromady celý příběh.

„Stalo se to zřejmě krátce poté, kdy jsem ráno odešla z tvého bytu. Vzala jsem si taxík a řidič patrně narazil zezadu do autobusu. Nevím to jistě, ale musela jsem se o něco udeřit do hlavy. Zkrátka jsem se probrala až v nemocnici a moc si toho nepamatuju.“

Aidan na ni užasle zíral. Ani ve snu by ho nenapadlo, že se neozvala kvůli tomu, že zkrátka nemohla. Tehdy ráno seděl doma u stolu s hlavou vraženou do misky s ovesnými vločkami a proklínal život, zatímco Violet ležela v nemocnici.

„Teď už jsi v pořádku?“

„Ano,“ usmála se. „Odnesla jsem to naštěstí jen pořádnou boulí a několika modřinami. Kromě toho, že jsem si nedokázala vzpomenout na události předchozích dnů, nehoda na mě nenechala žádné trvalé následky. Jediné, co jsem si pamatovala, bylo, jak jsem odcházela z kanceláře s pocitem úlevy, jelikož jsem měla za sebou dlouhou a vyčerpávající poradu. Zkoušela jsem všechno možné, abych si vzpomněla, co jsem dělala ráno před nehodou a i další dny, které následovaly po poradě, ale všechno bylo marné. Nemohla jsem tě kontaktovat, protože právě naše setkání se mi vypařilo z hlavy. Vzpomněla jsem si, až když jsi před chvílí vešel do kanceláře a představil ses.“

„Ztratila jsi paměť?“ opakoval spíš sám pro sebe, jako by se chtěl ujistit, že dobře slyšel.

Violet se zasmála. Na její tváři vyvolal úsměv spíš způsob, jakým to řekl, než obsah jeho slov. Skoro to vypadalo, jako by nevěřil, že něco takového se děje ve skutečnosti, nejen ve filmu nebo v některém z nekonečných seriálů. Přesto byla Violet živým svědkem, že takovéhle věci se mohou přihodit i docela obyčejným lidem. Doktoři ji ujišťovali, že časem by se jí paměť mohla vrátit, nedokázali však říct kdy a jakým způsobem.

Když však dnes Aidan vstoupil do kanceláře, představil se a pronesl své jméno, náhle jako by se jí rozsvítilo. Měla pocit, že se pod ní zatřásla zem. Okamžitě se jí vybavily události posledních dní před nehodou do nejmenších podrobností. Byli nazí a zpacení. Smáli se. Nechali si doručit pizzu a jedli ji v posteli. Mluvili o všem a o ničem celé hodiny.

Přistihla se, že nyní dokonce upadla do rozpaků, když si uvědomila, že tyhle intimní vzpomínky sdílí s mužem, který sedí naproti ní a který je pro ni naprostým cizincem.

Rozpaky náhle vystřídalo zděšení, když si

uvědomila, jaké jejich setkání mělo následky. Proto jí před chvílí vyhrkly do očí slzy.

Patnáct měsíců si marně lámala hlavu nad tím, jak ten osudný týden prožila. Zpočátku se snažila vzpomenout jen tak pro pořádek. Pak se to rozhodla hodit za hlavu a nedělat si s tím starosti, jenže záhy nato zjistila, že otěhotněla. Přišlo jí zcela logické, že dítě čeká se svým dlouholetým příletem, a tak se zasnoubili. Pak se společně těšili na miminko.

Když se dítě narodilo, začala se opět a neustále vracet k onomu týdnu, který se jí vytratil z paměti. Chtěla si stůj co stůj vzpomenout, co se tehdy přihodilo a co přesně dělala.

„Máš pravdu,“ přikývla souhlasně a zvedla ruku na znamení, že nepřipouští žádné námitky.

„Zní to divně a sama bych tomu nevěřila, kdybych to neprožila na vlastní kůži. Rok a půl jsem se marně snažila rozpomenout se, až jsi přišel a představil ses, a všechno mi náhle bylo jasné.“

Aidan si prohrábl rukou zrzavé vlasy a povytáhl obočí. „Co přesně se ti vybavilo, když jsi mě poznala?“ Na tváři se mu bezděky objevil úsměv, který vyvolaly jeho vlastní vzpomínky. Zvědavě však očekával její odpověď.

Violet se začervenala. Jeho otázka ji uvedla do rozpaků a navíc úsměv, který mu přelétl po tváři, ji polekal. Napadlo ji, že si patrně pamatuje víc než ona, a cítila se v nevýhodě. Ze své profese neměla tenhle pocit ráda. Kdyby chtěl, mohl by toho využít. To ji znejistělo.

„Hmm,“ začala opatrně, „pamatuju si, jak jsem vešla do baru. Mimochodem, ty tam pracuješ?“ upřela na něj tmavé oči.

Zasmál se. „Horší. Vlastním ho.“

Violet přikývla. Vlastně se jí ulevilo, jelikož nepatřila mezi ženy, které flirtují s barmany. Byla dědičkou

obrovské rodinné korporace se sídly po celé Evropě a podle toho byla vychovávána. Dědeček by se patrně otočil v hrobě, kdyby zjistil, že se zapletla s barmanem. Ne že by majitel baru byl kdovíjaká partie, nicméně už se přece jen jednalo o jakýsi druh podnikání, což bylo mnohem lepší než mít vztah s člověkem, který platí nájem díky úsměvům za barem a spropitnému.

Kousla se do rtu a ze všech sil se zažila rozpomenout na víc. Prozatím si pamatovala, jak vstoupila do baru, i když si nedokázala vzpomenout, co ji tam přivedlo. Neměla ve zvyku navštěvovat bary a v tomhle byla poprvé v životě. Dokázala si však vybavit zcela přesně moment, kdy Aidana poprvé uviděla. A také si vzpomněla, jak se celý večer bavili a smáli a jak Aidan zamykal bar.

„Vzpomínám si, že jsme pak šli k tobě domů.“

Tváře jí hořely. Podle toho, jak se na ni usmíval, bylo zřejmé, jak večer pokračoval.

„Myslím, že nemusím popisovat, co se dělo pak,“ dodala, přestože si průběh večera nedokázala vybavit.

Přikývl. „Snad tisíckrát jsem si od té doby v hlavě promítl minutu po minutě toho úžasného víkendu, abych zjistil, co jsem udělal špatně,“ pronesl zamysleně.

Violet se kousla do rtu. „Musím přiznat, že si všechno dopodrobna nepamatuju, ale vím jistě, že jsi nic špatného neudělal.“

„Jenže ráno jsi zmizela, a ani ses nerozloučila. Vzpomínáš si na to? Když jsem se to nedělní ráno probudil, našel jsem vedle sebe jen prázdnou postel. Ani nevím, kdy jsi odešla? Musela ses chovat tiše jako myška, jelikož jsem vůbec nic nezaslechl. Nechápu ale, proč jsi to udělala?“

Violet nakrabilala čelo, jak usilovně přemýšlela.

Vzpomínala si, že odešla brzy ráno, jenže opět si nedokázala vybavit proč. Měla nějakou schůzku? Netušila.

„Musela jsem mít nějaký důvod,“ odpověděla zamyšleně. „Patrně jsem měla něco domluvené, nevím. Vzpomínám si jen, že jsem tě nechtěla vzbudit. Plánovala jsem si ale, že ti odpoledne zavolám.“

„Jenže jste měli tu nehodu, a pak jsi ztratila paměť,“ zopakoval Aidan a zavrtěl hlavou nad tím, jak se věci někdy mohou neuvěřitelně zkomplikovat.

„Ano. Telefon se nárazem rozbil, takže jsem přišla o všechny poslední kontakty, které se nestačily zálohovat. Mezi nimi bylo i tvé číslo. Ostatní jsem, jak už víš, zapomněla, takže jsi vlastně zmizel z mého života, aniž bys po sobě zanechal jedinou stopu,“ dodala a opět se začervenala. Uvědomila si totiž, že to nebyla tak docela pravda. Každý den přes sebou viděla důkaz jejich milostného vzplanutí.

„Zní to věrohodně,“ poznamenal Aidan suše a Violet se na něj pátravě zadívala. Nelíbil se jí tón, jakým tu větu pronesl.

„Chceš naznačit, že jsem si to celé vymyslela?“

Pokrčil rameny. „Je toho na mě najednou trochu moc, to je celé,“ vysvětlil.

„Můžu tě ujistit, že kdybych náš...“ zarazila se. Co to vlastně bylo? Vztah? Vzplanutí? Milostná aféra? „... společný čas chtěla ukončit, řekla bych to rovnou. Rozhodně bych si kvůli tomu nemusela vymýšlet historku se ztrátou paměti a rozbitým telefonem.“

„Takže jsi mě chtěla ještě vidět.“ Neptal se, spíš si tu větu zopakoval pro sebe. Úsměv vystřídal zamyšlený výraz a Violet bezděky zalechtalo kolem žaludku. Uvědomila si, že vedle něj má nervy napjaté jako struny a emoce na pochodu. Kupodivu jí to nevadilo. Naopak, nedokázala si vzpomenout, že by kdy nějaký muž na ni měl takový vliv. Stačilo, když se na ni podíval a chemie začala pracovat.